

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 9.Pkf.25.907/2023/3.

A kérelmező:

kérelmező neve

kérelmező székhelye

A kérelmező képviselője:

Siegler Bird & Bird Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Halász Bálint ügyvéd)

ügyvéd címe1

A kérelmezett:

kérelmezett neve

kérelmezett címe

A kérelmezett képviselője:

Kleszó Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kleszó Mariann ügyvéd)

ügyvéd címe

A per tárgya: SZTNH határozatának megváltoztatása/ a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala védjegyoltalom használat hiánya miatti megszűnését megállapító M.../33. számú határozatának megváltoztatása

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 3.Pk.21.203/2023/10-I.

A fellebbezést benyújtó fél: kérelmező

Végzés

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érinti, indokolását megváltoztatja, és abból a [28] és [29] bekezdéseket mellőzi.

Kötelezi a kérelmezettet, hogy 15 napon belül fizessen meg a kérelmezőnek 32.000 (harminckétezer) forint másodfokú perköltséget.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A kérelmező a jogosultja a 1968. június 21-i elsőbbségű, lajstromszám1 lajstromszámú, „SAFEGUARD” szóvédjegynek, amely a Nizzai Megállapodás szerinti 3. osztályba tartozó „mosó és fehérítőszerek, tisztító, fényszerítő, zsírtalanító és csiszoló készítmények, szappanok, illatszerek, illóolajok, kozmetikai termékek, hajmosószerek, fogápoló szerek” áruk tekintetében áll oltalom alatt.

[2] A kérelmezett 2021. november 29-én a fenti védjegyoltalom használat hiánya miatti megszűnésének megállapítását kérte a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalától (SZTNH).

[3] Előadta, hogy a kérelmező a támadott védjegyet évek óta nem használja Magyarországon az árujegyzékében szereplő áruk tekintetében, ezért a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 30. § (1) bekezdésének d) pontja, 34. § (1) bekezdése és 18. § (1) bekezdése szerint a védjegyoltalom használat hiánya miatti megszűnése megállapításának van helye.

[4] A kérelmező a használat hiánya miatti megszűnés megállapítása iránti kérelem elutasítását kérte.

[5] Az SZTNH az M.../33. számú határozatával megállapította a védjegy oltalmának megszűnését 2021. november 29. napjára visszaható hatállyal.

[6] Rögzítette, hogy a Vt. 34. § (3) bekezdése szerint az ügyben res iudicata nem áll fenn. Megállapította, hogy a kérelmező a védjegy használatát az eljárásban nem igazolta. A kérelem elutasítása indokaként kizárólag arra hivatkozott, hogy annak előterjesztésére rosszhiszeműen került sor, miután a kérelmező és két, korábban szintén a védjegy oltalmának megszűnése iránti kérelmet előterjesztő cég között megállapodás jött létre arról, hogy ezek a cégek a kérelmező védjegy jogosultságát nem támadják. A kérelmező álláspontja szerint a kérelmezettnek erről a megállapodásról tudomása van, és az eljárást azért indította, hogy a két kötelezett cég megkerülje a megállapodásban foglalt kötelezettségét. Az SZTNH kiemelte, hogy a védjegyoltalom használat hiánya miatti megszűnésének megállapítását bárki kérheti, ebből következően egy másik piaci szereplővel kötött megállapodás, mely szerint a szerződő felek nem lépnek fel egymás védjegyeivel szemben, nem mentesíti a védjegy jogosultját a használati kötelezettség alól. Egyébként önmagában az a tény, hogy a kérelmezett képviselőt ellátó ügyvédi iroda székhelye azonos a korábbi eljárásban szerződést kötő vállalkozások székhelyével, nem támasztja alá azt, hogy a kérelmezettnek, illetve képviselőjének a megállapodásról tudomása volt.

[7] A kérelmező az SZTNH határozatának megváltoztatását kérte akként, hogy a bíróság a használat hiánya miatti megszüntetésre irányuló kérelmet utasítsa el.

[8] A kérelmezett a megváltoztatás iránti kérelem elutasítását kérte.

[9] Az elsőfokú bíróság végzésével a megváltoztatási kérelmet elutasította, és kötelezte a kérelmezőt, hogy fizessen meg a kérelmezettnek 190.500 forint eljárási költséget.

[10] Rögzítette, hogy az SZTNH helyesen állapította meg, hogy a védjegy oltalma a Vt. 30. § (1) bekezdés d) pontjára és 18. § (1) bekezdésére figyelemmel a használat hiánya miatt megszűnt, és a hivatal indokaival is egyetértett. Kiemelte, hogy a Vt. 75. § (1) bekezdése szerint a használat hiánya miatti megszűnés megállapítását bárki kérheti, ezt az alanyi jogot nem korlátozhatja a jelen eljárásban részt nem vevő harmadik személyek által kötött megállapodás. Az indokolás [28] bekezdése szerint a Vt. 75. § (1) bekezdésében foglalt alanyi

jog csak e jogszabállyal ellentétesen zárható ki, illetve korlátozható szerződéssel. Ezért a kérelmező és a korábban a védjegyet támadó cégek szerződése még e vállalkozásokra nézve sem zárhatja ki érvényesen a Vt. 75. § (1) bekezdésében biztosított jog gyakorlását. A [29] bekezdésben az elsőfokú bíróság kimondta, hogy ha a kérelmezett fellépése e vállalkozásokhoz volna kapcsolható, és azok érdekében történne a vállalkozások szerződésben vállalt tartózkodási kötelezettségét megkerülve, illetve megsértve, az legfeljebb a kérelmező szerződésszegés miatti igényérvényesítését alapozhatná meg a szerződő partnereivel szemben, de a Vt. 75. § (1) bekezdése szerinti jogok gyakorlását nem befolyásolja. A kérelmező a harmadik személyek szerződésével kapcsolatos téves jogi álláspontja miatt nem ajánlott fel bizonyítást a védjegy használatára, így az SZTNH megalapozottan állapította meg a védjegyoltalom megszűnését.

[11] A kérelmező fellebbezést terjesztett elő, amelyben azt kérte, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének indokolását akként változtassa meg, hogy mellőzze annak [28] és [29] bekezdéseit.

[12] Egyrészt arra hivatkozott, hogy az ezekben a bekezdésekben írtakkal az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett az érdemi döntés korlátaiban. A Vt. 79. §-ának megfelelően az SZTNH határozatának megváltoztatására irányuló eljárás nemperes eljárás, amelyre a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) szabályait kell alkalmazni a nemperes eljárás sajátosságaiból eredő eltérésekkel, továbbá a bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról, valamint egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvény (Bpnp.) általános rendelkezéseit. A Pp. 342. § (1) bekezdése értelmében az érdemi döntés nem terjedhet túl a kereseti kérelmen, az ellenkérelmen és a beszámítási kérelmen. Miután a jelen végzés az ügy érdemében hozott döntés, ezért a Bpnp. 1. § (5) bekezdése alapján ez a szabály alkalmazandó. Sem a kérelmező a megváltoztatási kérelmében, sem a kérelmezett az ellenkérelmében nem tett olyan tartalmú nyilatkozatot, amely alapján az elsőfokú bíróságnak joga lett volna állást foglalni abban a kérdésben, hogy a két vállalkozás és a kérelmező között létrejött megállapodás érvényesen kizárja-e a Vt. 75. § (1) bekezdése szerinti jog gyakorlását. A megállapodás kizárólag abban a körben volt tárgya az eljárásnak, hogy mennyiben képezi akadályát annak, hogy a kérelmezett a védjegyoltalom megszűnésének megállapítása iránti kérelmet terjesszen elő. De arról a törvényszéknek nem volt joga állást foglalni, hogy a megállapodásban szereplő vállalatok a jogszabályok rendelkezéseivel összhangban vannak-e, a megállapodás mint polgári jogi szerződés jogszerűsége az eljárásnak nem volt tárgya.

[13] Emellett a végzés [28] és [29] bekezdésében szereplő megállapítások anyagi jogilag is megalapozatlanok és önellentmondóak. A Vt. 75. § (1) bekezdése ugyanis nem tiltja, hogy meghatározott személyek meghatározott védjegyek esetében olyan szerződéses vállalatot tegyenek, hogy e jogukkal – ellenszolgáltatás kölcsönös vállalásért cserébe – nem élnek. A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:59. §-ban foglalt szerződési szabadság elvéből eredően a felek a védjegyet is érintő jogvitás kérdést szerződéssel rendezhették. A Ptk. 6:1. § (2) bekezdésének megfelelően kötelelem valamely tevékenységtől tartózkodásra is irányulhat, a 6:8. § (3) bekezdése szerint jogról lemondani vagy abból engedni kifejezett nyilatkozattal lehet, a 6:27. § (1) bekezdése pedig kimondja, hogy a felek a kötelemből eredő vitás vagy bizonytalan kérdéseket megegyezéssel úgy is rendezhetik, hogy kölcsönösen engednek egymásnak, vagy valamelyik fél egyoldalúan enged a követeléséből. A Ptk. előbbiekben hivatkozott rendelkezései értelmében semmi akadálya nem volt annak, hogy

a szerződő felek a megállapodást megkössék. Az abban foglaltak nem jelentik a Vt. 75. § (1) bekezdésében írt jog kiüresítését, hiszen nem általánosságban, korlátozás nélkül mondtak le a jogukról. Tehát a [28] bekezdésben rögzített megállapítás, mely szerint a felek egy konkrétan meghatározott védjegy esetében nem mondhatnak le a Vt. 75. § (1) bekezdéséből eredő joguk gyakorlásáról, ellentétes a Ptk. előbbiekben hivatkozott rendelkezéseivel. Az elsőfokú bíróság nem is jelölt meg olyan jogszabályt, amely ezt a megállapodást megtiltana.

[14] Emellett ellentmondás van a végzés [28] és [29] bekezdése között. Ha ugyanis elfogadható lenne az elsőfokú bíróságnak az az álláspontja, hogy a megállapodás érvényesen nem zárhatja ki a Vt. 75. § (1) bekezdése szerinti jog gyakorlását, akkor ez a szerződéses rendelkezés a Ptk. 6:95. §-a alapján érvénytelen lenne. Ugyanakkor a törvényszék azt is kimondta, hogy a megállapodás megszegése legfeljebb a kérelmezett szerződésszegés miatti igényérvényesítését alapozhatná meg. Azonban a Ptk. 6:108. § (1) bekezdése értelmében nem lehet érvénytelen szerződésre jogosultságot alapítani és a szerződés teljesítését követelni. Ebben az esetben pedig a szerződő feleknek a megállapodással elérni kívánt célja és szándéka üresedne ki azáltal, hogy a meghatározott végjegyjogokkal kapcsolatos jogvitát nem lenne lehetőségük békés úton lezárni, hiszen az egyezség lényegét jelentő kötelezettségvállalás érvénytelen lenne.

[15] A kérelmezett a végzésre előterjesztett észrevételeiben az elsőfokú bíróság végzésének fellebbezéssel érintett indokolása hatályban tartását kérte.

[16] Előadta, hogy a kérelmező egy olyan megállapodással kapcsolatos bírói indokolás mellőzését kéri, amelyet ő maga csatolt bizonyítékként az eljárás során, azaz maga tette az eljárás részévé. Ezért azt mind a hivatalnak, mind az elsőfokú bíróságnak értékelnie kellett. A bíróság a benyújtott bizonyítékokat szabadon mérlegelheti, azokból bármilyen következtetést vonhat, az elsőfokú bíróság pedig nem tett mást, mint hogy az eljárást lezáró végzésében a kérelmező által becsatolt bizonyítékot értékelte.

[17] A kérelmező fellebbezése megalapozott.

[18] A kérelmező a fellebbezésében nem sérelmezte az elsőfokú bíróság végzésének rendelkező részét, így az a Pp. 358. § (5) bekezdésének megfelelően jogerőre emelkedett. Ezért az ítéltáblának a másodfokú eljárásban csak arról kellett döntenie, hogy valamely, kérelmező által megjelölt okból indokolt-e a végzés indokolásából a [28] és a [29] bekezdés mellőzése.

[19] A kérelmező elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság állást foglalt a kérelmező és a jelen eljárásban részt nem vevő harmadik személyek között létrejött megállapodás érvényességéről, illetve jogkövetkezményeiről, és ezzel túlterjeszkedett az érdemi döntés korlátain és megsértette a Pp. 342. § (1) bekezdését. Ez az érvelés azonban az ítéltábla álláspontja szerint nem állja meg a helyét. A kérelmező eljárást megindító kérelme az volt, hogy a bíróság változtassa meg az SZTNH határozatát, a kérelmezett pedig a

megváltoztatási kérelem elutasítását kérte. Miután az elsőfokú bíróság az SZTNH határozatának megváltoztatása kérdésében döntött – a megváltoztatási kérelmet elutasította – a döntése nem terjeszkedik túl a kérelmen és az ellenkérelmen, így nem sértette meg a Pp. 342. § (1) bekezdését. A Pp. 342. § (1) bekezdése – és emellett (3) bekezdése – által állított korlátok mellett a bíróság indokolásának más korlátja nincs, így a kérelmező által hivatkozott jogszabálysértés nem állapítható meg. Emellett az ítéltábla rámutat, hogy helyesen hivatkozott arra a kérelmezett, hogy a kérelmező és más személyek közötti megállapodás tartalmára maga a kérelmezett hivatkozott az eljárás során, azt bizonyítékként maga csatolta, így a bíróságot semmi nem zárta el attól, hogy annak tartalmát az indokolása során értékelje és állást foglaljon arról, hogy álláspontja szerint az milyen módon, milyen okból befolyásolja, vagy nem befolyásolja a jelen eljárásbeli kérelmezett jogát a megszűnés megállapításának kérelmezésére.

[20] A kérelmező kifejtette továbbá azzal kapcsolatos érveit, hogy az elsőfokú bíróság megállapításai a megállapodással kapcsolatban miért nem helyesek, illetve arra is hivatkozott, hogy a két kifogásolt bekezdés önellentmondást tartalmaz. Ez utóbbi érveléssel a Fővárosi Ítéltábla egyetértett. Az elsőfokú bíróság az indokolás [28] bekezdésében azt írta, hogy a kérelmező és a harmadik személyek megállapodása még e szerződő vállalkozásokra nézve sem zárhatja ki érvényesen a Vt. 75. § (1) bekezdése szerinti jog gyakorlását, és utalt arra, hogy az alanyi jog csak jogszabállyal ellentétesen zárható ki. Ebből a megszövegezésből valóban az következik, hogy a megállapodás érvénytelen, bár érvénytelenségi ok a végzésben nincs meghatározva. Ezzel szemben viszont a [29] bekezdés már arról szól, hogy ha a kérelmezett jelen eljárásban sérelmezett magatartása az előbbieken említett megállapodás megkerülésére is irányulna, az legfeljebb szerződésszegés miatti igényérvényesítést alapozhatna meg. Helyesen hivatkozott arra a kérelmező, hogy a Ptk. 6:108. § (1) bekezdésének megfelelően az érvénytelen szerződésre jogosultságot alapítani nem lehet, tehát érvénytelen szerződést megszegni sem lehet, így szerződésszegés miatti igényérvényesítésre sincs lehetőség ebben az esetben. Mindebből viszont az következik, hogy a két bekezdésben írt jogi érvelés egymást kizárja, így viszont nem állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróságnak végső soron a megállapodással kapcsolatban mi volt a jogi álláspontja, azt érvénytelennek tekinti, vagy az a véleménye, hogy az abból eredő jogosultságok megszegésének minősülhet a megállapodásban írt kötelezettségek megkerülésére irányuló magatartás. Mindezek alapján az ítéltábla sem tud állást foglalni arról, hogy elsőfokú bíróság végzésének [28] és [29] bekezdésében írt indokaival egyetért-e. Ezért a kérelmezőnek az önellentmondásra hivatkozó érvelése alapján a Fővárosi Ítéltábla arra a következtetésre jutott, hogy végzésből a [28] és a [29] bekezdés mellőzése indokolt.

[21] A kizárólag indokolás ellen előterjesztett fellebbezés esetén a másodfokú bíróságnak arra is figyelemmel kell lennie, hogy az indokolás megváltoztatására úgy kerüljön sor, hogy a határozat indokai továbbra is jogszerűek és koherensek legyenek, valamint a rendelkező résszel fennálló logikai kapcsolat fennmaradjon. Ellenkező esetben éppen a másodfokú bíróság döntése folytán alakulna ki az a helyzet, hogy az indokolás nem felel meg a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdésében foglaltaknak. Jelen esetben a kérelmező a két bekezdésben foglalt jogi érvelés megváltoztatását nem kérte, így az ítéltáblának – figyelemmel a Pp. 370. § (1) bekezdésére és 371. § (1) bekezdésére – nincs lehetősége állást foglalni arról, hogy melyik érveléssel ért egyet, vagy esetleg egyikkel sem, hanem kizárólag arról dönthetett, hogy a kifogásolt szövegrészt mellőzi-e az indokolásból, avagy sem. Önmagában ennek a két

bekezdésnek a mellőzése nem teszi a végzést hiányossá vagy érthetatlenné. Az elsőfokú bíróság döntésének az volt az elsődleges indoka, hogy a Vt. 75. § (1) bekezdése alapján – függetlenül a kérelmező által hivatkozott megállapodás tartalmától és érvényességétől – a kérelmezett mindenképpen jogosult a Vt. 75. § (1) bekezdése szerint a védjegyoltalom megszűnésének megállapítását kérni, miután ezt a jogot a törvény bárkinek biztosítja, és ezt nem korlátozhatja a jelen eljárásban részt nem vevő harmadik személyek által kötött megállapodás. A kérelmező a védjegy használatára nem ajánlott fel bizonyítást, ezért a megszűnés megállapításának volt helye. Tehát az indokok a [28] és [29] bekezdésben foglaltak nélkül is koherensek, értelmezhetőek, nem kerülnek ellentétbe a rendelkező résszel, a végzés ezek mellőzése esetén is megfelel a Pp. 346. § (5) bekezdésében foglaltaknak.

[22] Minderre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a kérelmező fellebbezésének helyt adott, és az elsőfokú bíróság végzésének indokolását a Pp. 383. § (2) bekezdésének megfelelően megváltoztatta, abból a [28] és [29] bekezdéseket mellőzte.

[23] A kérelmező fellebbezése eredményre vezetett, ezért a Vt. 86. §-a és Pp. 364. § alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében a kérelmezett köteles megtéríteni a másodfokú perkötségét. A kérelmező az ügyvédi munkadíjat a másodfokú eljárásban a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a szerint igényelte, így az ítéltábla 3. § (3) és (5) bekezdésére figyelemmel megállapítható óradíjjal számolt akként, hogy az elsőfokú bíróság határozatának tanulmányozására és a fellebbezés elkészítésére 8 munkaórát fogadott el. Az új jogi képviselő arról nem nyilatkozott, hogy áfakörbe tartozik-e, ezért az ítéltábla külön áfa tartalmat nem állapított meg. Ezenfelül a kérelmezett köteles megtéríteni a kérelmezőnek a megfizetett 8.000 forint fellebbezési illetéket.

Budapest, 2024. április 2.

Dr. Hóbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

Dr. Szabó Csilla s. k.
k.

előadó bíró

Dr. Istenes Attila s.

bíró